

Rosh Hashana Part II Battling with the Shofar

Simon Wolf

As described in last week's shiur, it is somewhat perplexing as to what the Shofar's role is on Rosh Hashana. Once again it should be emphasized that it is not self-evident what the sound of the Shofar implies. This can be seen from the coronation of Shlomo HaMelech. King David gives instructions as to how to go about crowning Shlomo as the next king. "Let the priest Tzadok and the prophet Natan anoint him there king over Israel, whereupon you shall sound the Shofar (וּתְקַעְתֶּם בַּשּׁוֹפָר) and declare, 'Long live King Shlomo!'"¹ The execution of those dictates are described several verses later. "The priest Tzadok took the horn of oil from the Tent and anointed Shlomo. They sounded the Shofar (וַיִּתְקְעוּ בַשּׁוֹפָר) and then all the people shouted, 'Long live King Shlomo!' All the people then marched up behind him, playing on flutes and making merry until the earth was split open by the uproar."² It is clear that the inauguration of Shlomo was a celebratory time and the Shofar that was sounded was one of jubilation and coronation. Yet, when those that had circumvented David and his confidants and had backed Adoniyahu as the next king hear the noise and the uproar, they are perplexed as to its source. "Adoniyahu and all the entourage who were with him, who had just finished eating, heard it. And when Yoav heard the sound of the Shofar, he said, 'Why is the city in such an uproar?'"³ Even a seasoned military professional such as Yoav was unable to make sense of the commotion and the meaning of the Shofar blast.⁴

This uncertainty as to the reason for the Shofar's centrality on Rosh Hashana is bolstered by the fact that Rav S'adia Ga'on enumerates ten reasons as

to why there is a need to sound the Shofar on Rosh Hashana:⁵

- 1) To recall that today is the anniversary of the creation of the world and God's coronation as the king
- 2) To signal that today is the first of the Ten Days of Repentance
- 3) To remind one of the revelation at Har Sinai
- 4) To remind one of the chastisements and warnings of the prophets
- 5) To remind one of the destruction of the Temple by the warring enemy
- 6) To remind one of Akeidat Yitzchak
- 7) To cause one to feel a sense of awe and shudder in fear when coming before the Creator of the world
- 8) To remember the great day of judgment
- 9) To remind one of the ingathering of the exiles
- 10) To remind one of the resurrection of the dead

The listing of so many reasons, in and of itself, demonstrates the tremendous ambiguity surrounding the Shofar's purpose on Rosh Hashana. Moreover, the fact that the Shofar, as well as the utilization of the words of T'kiya and Teru'a, in Tanach is overwhelmingly associated with war makes it somewhat difficult to understand the Shofar's centrality on Rosh Hashana.

The verses in Yechezkel focus on the Shofar as a warning signal of impending danger. "Suppose he (the watchman) sees the sword advancing against the country, and he blows the Shofar and warns the people. If anybody hears the sound of the Shofar, but ignores the warning, and the sword comes and dispatches him, his blood shall be on his own head. Since he heard the sound of the Shofar but ignored the warning, his bloodguilt shall be upon himself; had he taken the warning,

¹ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ דָּוִד קְרָאוּ לִי לְצִדּוֹק הַכֹּהֵן וְלִנְתָן הַנָּבִיא וְלִבְנֵי בֵן יְהוֹיָדָע וַיָּבִיאוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לָהֶם קְחוּ עִמָּכֶם אֶת עֲבָדֵי אֲדֹנֵיכֶם וְהִרְפַּבְתֶּם אֶת שְׁלֹמֹה בְּנִי עַל הַפְּרִיָּה אֲשֶׁר לִי וְהוֹרְדַתֶּם אֹתוֹ אֶל גִּחֹן: וּמִשַּׁח אֹתוֹ שֵׁם צִדּוֹק הַכֹּהֵן וְנִתֵּן הַנָּבִיא לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל וְתִקְעֶתֶם בַּשּׁוֹפָר וְאָמַרְתֶּם יְחִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה: וְעֲלִיתֶם אַחֲרָיו וְבָא וְיֹשֵׁב עַל כִּסְאֵי וְהוּא יִמְלֶךְ תִּחְתֵּי וְאֹתוֹ צִוִּיתִי לְהִיָּת גִּדִּיד עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל יְהוּדָה: (מלכים א א לב-לה)

² וַיִּרְדּוּ צִדּוֹק הַכֹּהֵן וְנִתָּן הַנָּבִיא וּבְנֵיהֶם בֵּן יְהוֹיָדָע וְהַפְּלִיָּה וְהִרְפַּבְתֶּם אֶת שְׁלֹמֹה עַל פְּרִיָּת הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיִּלְכוּ אִתּוֹ עַל גִּחֹן: וַיִּקַּח צִדּוֹק הַכֹּהֵן אֶת קָרְנוֹ הַשֶּׁמֶן מִן הַאֵהָל וַיִּמְשַׁח אֶת שְׁלֹמֹה וַיִּתְקְעוּ בַשּׁוֹפָר וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם יְחִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה: וַיַּעֲלוּ כָּל הָעָם אַחֲרָיו וְהָעָם מְחַלְלִים בְּחִלְלִים וּשְׂמֵחִים שִׂמְחָה גְדוֹלָה וְתִבְקַע הָאָרֶץ בְּקוֹלָם: (מלכים א א, לה-מב)

³ וַיִּשְׁמַע אֲדֹנֵיהוּ וְכָל הַקְּרָאִים אֲשֶׁר אֹתוֹ וְהֵם כָּלוּ לְאָכַל וַיִּשְׁמַע יוֹאָב אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר וַיֹּאמֶר מִדּוּעַ קוֹל הַקְּרָיָה הַזֶּה: עוֹדֵנִי מִדְּבַר וְהִנֵּה יוֹנְתָן בֶּן אֲבִיתֶר הַכֹּהֵן בָּא וַיֹּאמֶר אֲדֹנֵיהוּ בָּא כִּי אִישׁ חָיִל אָתָּה וְטוֹב תִּבְשָׂר: (מלכים א א, מא-מב)

⁴ הַשְּׂאֵלוֹת לָמָּה כָּפַל וַיִּשְׁמַע, וַיִּשְׁמַע רַק יוֹאָב שָׂאל לֹא אֲדוֹנֵיהוּ? וַיִּשְׁמַע יוֹאָב. הֵם לֹא שָׂמוּ עַל לִבָּם רַק הֵמִיתָ הַעֵיָר, אֲבֵל יוֹאָב שָׂהִיָּה שֶׁר הַצָּבָא שָׂמַע וְהִבִּין אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר, שָׂהִיָּה בּוֹ סִימָנִים מִיּוֹחֲדִים, וְהִבִּין כִּי קוֹל כְּזֶה לֹא יִשְׁמִיעוּ רַק לְעֵינֵי גְדוֹל, וְלֹכֵן אָמַר מִדּוּעַ קוֹל הַקְּרָיָה הַזֶּה, בּוֹדֵאִי נַעֲשֶׂה אִיזָה דְבַר רָשׁוּם. וּמִלַּת הוֹמָה מוֹסֵב עַל הַקְּרִיָּה. מָה הִיא הַקְּרִיָּה הַזֶּה: (מלבי"ם מלכים א א, מא)

⁵ חָתַב רַבִּי סַעֲדִיָּה מֵה שְׂצוֹנוֹ הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ בַּשּׁוֹפָר בְּרַ"ה יֵשׁ בְּזֶה עֶשְׂרֵה עֵינִים. הָעֵינִי הָרִאשׁוֹן מִפְּנֵי שֶׁהַיּוֹם הִיָּתָה תַּחֲלַת הַבְּרִיאָה שֶׁבּוֹ בְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם וּמֶלֶךְ עָלָיו וְכֵן עוֹשִׂין הַמַּלְכִּים בְּתַחֲלַת מַלְכוּתָם שְׂתוֹקְעִין לִפְנֵיהֶם בַּחֲצוֹצְרוֹת וּבְקִרְנוֹת הַלְהוֹדִיעַ וְהַלְשִׁיעַ בְּכ"מ תַּחֲלַת מַלְכוּתָם. (ואין) [וכן] אֲנוּ מְמַלְכִּין עֲלֵינוּ אֶת הַבוֹרָא לִיּוֹם

זֶה. וְכִּי אָמַר דָּוִד (תה' צח, ו) בַּחֲצוֹצְרוֹת וְקוֹל שּׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ ה'. וְהָעֵינִי הַב' כִּי יוֹם ר"ה הוּא רִאשׁוֹן לְעֶשְׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה וְתוֹקְעִין בּוֹ בַשּׁוֹפָר לְהַזְכִּיר עַל רִאשׁוֹן כְּמִי מַזְהִיר וְאוֹמֵר כָּל הַרוּצָה לְשׁוּב יֵשׁוּב וְאֵם לֹא אֵל יִקְרָא תִּגַּר עַל עֲצֻמוֹ. וְכֵן עוֹשִׂין הַמַּלְכִּים מִזְהִירֵי אֶת הָעוֹלָם תַּחֲלָה בְּגִזְרֹתָם וְכֵן הַעוֹבֵר אַחַר הָאֲזָהָרָה אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ טַעְנָה. וְהָעֵינִי הַשְּׁלִישִׁי לְהַזְכִּירוֹ מַעֲמַד הַר סִינַי שְׁנֹאמַר בּוֹ (שְׁמוֹת יט, טז) וְקוֹל שּׁוֹפָר חֹזֵק מֵאֵד. וְנִקְבַּל עַל עֲצֻמוֹ מֵה שֶׁקְּבָלוּ אֲבוֹתֵינוּ עַל עֲצֻמָּה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע. וְהָעֵינִי הָרְבִיעִי לְהַזְכִּירוֹ דְבַר הַנְּבִיאִים שֶׁנִּשְׁמְלוּ כְּתוּקֵי שׁוֹפָר שְׁנֹאמַר (יחז' לג, ד) וְשָׁמַע הַשּׁוֹמֵעַ אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר וְלֹא זָהָר תִּבָּא חֶרֶב וְתִקְחָהּ דְמוֹ בְּרִאשׁוֹ יִהְיֶה וְהוּא זָהָר נִפְשׁוֹ מִלֵּט. וְהָעֵינִי ה' לְהַזְכִּירוֹ חֶרֶב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְקוֹל תְּרוּעַת מַלְחָמַת הָאוֹיְבִים כְּמוֹ שְׁנֹאמַר (ע' ירמיה ד, יט) כִּי קוֹל שּׁוֹפָר שְׁמַעָה נִפְשֵׁי תְרוּעַת מַלְחָמָה וְכַשֵּׁנוּ שׁוֹמְעִים קוֹל הַשּׁוֹפָר נִבְקַשׁ מֵאֵת הַשֵּׁם עַל בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְהָעֵינִי הַשְּׁשִׁי לְהַזְכִּירוֹ עֻקְדַּת יִצְחָק שֶׁמֶסַר נִפְשׁוֹ לְשִׁמְיוֹ וְכֵן אֲנַחְנוּ נִמְסוֹר נִפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ וְעֵלָה זְכוּרֹנוּ לִפְנֵי לְטוֹבָה. וְעֵינִי הַשְּׁבִיעִי כְּשֶׁנִּשְׁמַע תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר נִירָא וְנִחָרַד וְנִשְׁבַּר עֲצֻמָּנוּ לִפְנֵי הַבוֹרָא. כִּי כִּךְ הוּא טַעַב הַשּׁוֹפָר מֵרַעִיד וּמְחָרִיד כְּמוֹ שְׁנֹאמַר (עמוס ג, ו) אִם יִתְקַע שּׁוֹפָר בְּעִיר וְעַם לֹא יִחָרְדוּ. וְהָעֵינִי הַשְּׂמִינִי לְהַזְכִּיר יוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל וְלִירָא מִמֶּנּוּ שְׁנֹאמַר בּוֹ (צפניה א, טז) קְרוּב יוֹם ה' הַגְּדוֹל קְרוּב וּמָהֵר מֵאֵד יוֹם שּׁוֹפָר וְתִרְוַעָה. וְעֵינִי ה"ט לְהַזְכִּירוֹ קְבוּץ דְּחֵי יִשְׂרָאֵל וְלְהַתְּאוֹת אֱלֹהֵי שְׁנֹאמַר בּוֹ (ישעיה כז, יג) וְהִיָּה בְיוֹם הַהוּא יִתְקַע בַּשּׁוֹפָר גְּדוֹל וְבָאוּ הָאוֹבְדִים בָּרֶךְ אֲשׁוּר וְכו'. וְהָעֵינִי י' לְהַזְכִּירוֹ תַּחֲיִית הַמַּתִּים וְלְהַאֲמִין בָּהּ שְׁנֹאמַר בָּהּ (ישעיה יח, ג) כִּל יִשְׁבִּי תַבַּל אֶרֶץ כְּנַשׁוּ וְנֵס הָרִים תִּרְאוּ וְתִקְוַע שּׁוֹפָר תִּשְׁמַעוּ. (ספר אֲבוֹדָה־כָּדָר תַּפְלַת ראש השנה)

he would have saved his life. But if the watchman sees the sword advancing and does not blow the Shofar, so that the people are not warned, and the sword comes and destroys one of them, that person was destroyed for his own sins; however, I will demand a reckoning for his blood from the watchman."⁶ And similarly in Amos it states, "When a Shofar is sounded in a town, do the people not take alarm? Can misfortune come to a town, if God has not caused it?"⁷ Based on these descriptions, one could suggest that the sounding of the Shofar on Rosh Hashana is a warning signal of the gravity of the impending judgment similar to its usage as an alarm to warn the people of the approaching enemy and its associated dangers. As the Rambam states, it is a wakeup call. "Even though the sounding of the Shofar on Rosh HaShana is a decree, it contains an allusion. It is as if the Shofar's call is saying: 'Wake up you sleepy ones from your sleep and you who slumber, arise. Inspect your deeds, repent, remember your Creator.' Those who forget the truth in the vanities of time and throughout the entire year, devote their energies to vanity and emptiness which will not benefit or save: Look to your souls. Improve your ways and your deeds and let every one of you abandon his evil path and thoughts."⁸ This explanation for the Shofar's centrality on Rosh Hashana is eminently plausible, but it leaves one with the sense that Rosh Hashana is "celebrated" under a dark cloud, a somber and anxious day lacking any joy. This would be in dissonance with the fact that Rosh Hashana is a holiday (מקרא קדש) and the liturgy of the day which is much more upbeat in nature.

Rosh Hashana is the first two of the Ten Days of Repentance. Yet surprisingly absent from any of the liturgy on Rosh Hashana are the trappings of remorse and contrition that are the hallmark of the remaining days of penitence (סליחות) and Yom HaKippurim. The Beit Yosef is of the opinion that while Avinu Malkeinu (אבינו מלכינו) should be recited on Rosh Hashana, nevertheless any request that deals with sin should be omitted since we do not engage in confession (וידוי) on Rosh

Hashana.⁹ It is a day of celebration, just not unbridled jubilation (see Rosh Hashana Part I – The Beginning or the End of the Year) and it certainly is not a dark and gloomy day.

In addition, the Shofar's primary usage as a weapon of war makes it a shocking selection as the utensil of choice for the focal Mitzva of Rosh Hashana. The bringing of a military instrument into the Beit Knesset or making it a part of the liturgy of the day seems completely incongruent and incomprehensible. It is the modern equivalent of sounding an air-raid siren or firing a warning shot or flare as the centerpiece of the Rosh Hashana day and prayers. The Torah enjoins one from utilizing an altar that was hewn by metal because it would be inappropriate that an instrument that is used to shorten life (a sharp metallic object) be the means by which to create the altar whose purpose is to extend one's life.¹⁰ Similarly, a Kohen who has killed another individual is precluded from utilizing those "hands covered in blood" to perform the priestly blessing.¹¹ In both of these instances, the weapon and the killer are deemed to be inconsistent with service of God. The same should be true of the Shofar on Rosh Hashana.

Returning to the Shofar in Tanach, it was nearly impossible for even a well-worn military veteran such as Yoav to distinguish what was the true intent of the sound of the Shofar. One could guess or conjecture at its meaning, but never be certain until they actually investigated the matter. In the end, it is solely context that grants definition to the sound of the Shofar. Though, given its overwhelming use as a weapon of war, the initial reaction, without context, to the sound of the Shofar will be one of fear and anxiety. That state can either be reinforced if found to be true or dissipated if a more positive interpretation can be given to the reason one has heard the Shofar.

The Mishnayot in the third chapter of Masechet Rosh Hashana discuss the laws of Shofar.¹² It explains from which animal the Shofar can be

⁶ וְהָיָה דְבַר יְקוֹק אֵלֵי לֵאמֹר: בֶּן אָדָם דִּבֶּר אֶל בְּנֵי עַמּוֹ וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֲרָץ כִּי אֲבִיָּא עֲלֵיהֶּ הַרְבֵּה וְלִקְחוּ עִם הָאָרֶץ אִישׁ אֶחָד מִקְצֵיהֶם וְנִתְּנוּ אֹתוֹ לָהֶם לְצִפָּה: וְרָאָה אֶת הַחֶרֶב בָּאָה עַל הָאָרֶץ וְתַקַּע בְּשׁוֹפָר וְהִזְהִיר אֶת הָעָם: וְשָׁמַע הַשְּׁמַע אֶת קוֹל הַשׁוֹפָר וְלֹא נִזְהַר וְנִבְּאוּ הַרְבֵּה וְתַקְּחוּהוּ דָמוֹ בְּרֵאשׁוֹ יְהִיָּה: אֶת קוֹל הַשׁוֹפָר שָׁמַע וְלֹא נִזְהַר דָּמוֹ בּוֹ יְהִיָּה וְהוּא נִזְהַר נִפְשׁוֹ מִלֵּט: וְהַצִּפָּה כִּי יִרְאָה אֶת הַחֶרֶב בָּאָה וְלֹא תַקַּע בְּשׁוֹפָר וְהָעָם לֹא נִזְהַר וְנִבְּאוּ הַרְבֵּה וְתַקַּח מֵהֶם נִפְשׁוֹ הוּא בְּעוֹנוֹ נִלְקַח וְדָמוֹ מִיַּד הַצִּפָּה אֲדַרְשׁ: (יחזקאל לג, א-ו)
⁷ עַמּוֹ (עמוס ו, א)
⁸ אִף עַל פִּי שְׁתַּקִּיעַת שׁוֹפָר בְּרֵאשׁוֹ הַשָּׁנָה גִּזְרַת הַכְּתוּב רַמְזוֹ יֵשׁ בּוֹ כְּלוֹמַר עוֹרוּ יִשְׂרָאֵל מִשְׁנַתְּכֶם וְנִרְדַּמִּים הִקְיָצוּ מִתְרַדְמַתְכֶם וְחַפְשׁוֹ בְּמַעֲשֵׂיכֶם וְחִזְרוּ בְּתִשְׁבֹּה וְזִכְרוּ בּוֹרְאֵכֶם, אֲלוֹ הַשׁוֹכְחִים אֶת הָאֲמִתּוֹ בְּהַבִּיל הַזְמַן וְשׁוֹגִים כָּל שְׁנַתְּכֶם בְּהַבִּיל וְרִיק אֲשֶׁר לֹא יוֹעִיל וְלֹא יִצֵּל הַבֵּיתוֹ לִנְפְשׁוֹתֵיכֶם וְהִטִּיבוּ דְרִכֵּיכֶם וּמַעֲלִילֵיכֶם יַעֲזוּב כָּל אֶחָד מִכֶּם דְּרֹכוֹ הָרַעָה וּמִחֲשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר לֹא טוֹבָה... (רמב"ם הלכות תשובה ג, ד)

⁹ ...ונראה לי דשאר בקשות שאומרים באבינו מלכנו אומרים בראש השנה אבל חטאנו לפניך וכן כיוצא בו דבר שיש בו הודאת חטא אין אומרים מהטעם שאין אומרים וידי בראש השנה (בית יוסף או"ח תקפד, א)
¹⁰ כי חרב הנפת עליה וגו'. מכאן היה רבי שמעון בן אלעזר אומר, המזבח נברא להאריך שנותיו של אדם, והברזל נברא לקצר שנותיו של אדם, אינו ראוי להניף המקצר על המאריך. רבן יוחנן בן זכאי אומר, הרי הוא אומר (דברים כז, ו) אבנים שלמות תבנה, אבנים שמשלילות שלום. (מכילתא דר"י יתרו פרשה יא)
¹¹ אמר רבי יוחנן: כל כהן שהרג את הנפש לא ישא את כפיו, שנאמר ידיכם דמים מלאו. (ברכות לב:)
¹² [ב] כל השופרות כשרין חוץ משל פרה מפני שהוא קרן אמר רבי יוסי והלא כל השופרות נקראו קרן שנאמר במשך בקרן היובל: [ג] שופר של ראש השנה של יעל פשוט ופיו מצופה זהב ושתי חצוצרות מן הצדדין שופר מאריך וחצוצרות מקצרות שמצות היום בשופר: [ד] בתעניות בשל זכרים כפופין ופיהן מצופה כסף ושתי חצוצרות באמצע שופר מקצר וחצוצרות מארכות שמצות היום בחצוצרות: [ה] שוה היובל לראש השנה לתקיעה

sourced and what is the optimal shape of the Shofar. In addition, it addresses, on what occasions one blows the Shofar. It continues with what is the status of a broken or cracked Shofar and notes that a person must hear the sound of the Shofar and not its echo. Then it notes that it is not sufficient for one to simply hear the Shofar, but one needs to intend to fulfill the Mitzva in order to discharge their obligation to hear the sound of the Shofar: "...And similarly, if one was passing behind a synagogue, or their house was adjacent to the synagogue, and one heard the sound of the Shofar or the reading of Megillat Esther – if one focused their heart, (intended to fulfill their obligation), then one has fulfilled their obligation, but if not, one has not fulfilled their obligation. Even though they both heard the same sound, nevertheless, this one focused their heart and therefore fulfilled their obligation, whereas, the other one did not focus their heart, and so they did not fulfill their obligation."¹³ The chapter then concludes with a Mishna that seems to be a non-sequitur.

"And it was when Moshe held up his hand, then Yisrael prevailed..."¹⁴ Did the hands of Moshe make or break the war? Rather, it comes to tell you that as long as the Bnei Yisrael turned their eyes upward and subjected their hearts to their Father in Heaven, they prevailed, but if not, they fell. Similarly, you can say: 'Make a fiery serpent, and set it upon a standard; and it shall be that everyone that is bitten, when he sees it, he shall live.'¹⁵ Did the serpent kill, or did the serpent preserve life? Rather, when one turned their eyes upward and subjected their hearts to their Father in Heaven, they were healed, but if not, they perished."¹⁶

The remainder of the Mishna returns to a topically relevant discussion as to who is qualified to sound the Shofar on behalf of the community.¹⁷

The placement of this Mishna (n,g) in this chapter is somewhat perplexing. Most commentaries suggest that it is a tangential addition due to its thematic association with the intent (אם כיון לבו) that was mentioned in the previous Mishna (ז,ג) with regards to discharging one's obligation to hear the Shofar on Rosh Hashana.¹⁸ That is somewhat difficult since if the Mishna's placement here is not fundamentally driven then why was it not inserted in Masechet Berachot when the Mishnayot discuss intent (אם כיון לבו) being necessary to accomplish the Mitzva of reciting Sh'ma or Tefilla¹⁹ or in Masechet Megilla which requires intent to discharge one's obligation to hear the Megilla?²⁰ In both these instances, they contain the exact same phrase utilized in the Mishna found in Rosh Hashana (ז,ג) and could have been an equally, if not better, location for this Mishna (n,g). That would seem to indicate that there likely is a more fundamental reason for why this Mishna was placed in Masechet Rosh Hashana.

As noted above, the sounding of the Shofar on Rosh Hashana could be a warning signal. The examples cited from Yechezkel⁶ and Amos⁷ pose the blowing of the shofar as an alarm that warns of the approaching enemy or impending danger and, moreover, signals that this is a matter of life and death. That would be thematically appropriate on Rosh Hashana where life and death hang in the balance and the judgment surrounds inscription in the Book of Life or Death.²¹ The examples cited in the tangential Mishna in Rosh Hashana, where intent was important (אם כיון לבו), also offered choices between life and death. If one utilized the copper

ולברכות רבי יהודה אומר בראש השנה תוקעין בשל זכרים וביובלות בשל יעלים: [ו] שופר שנודק ודבק פסול דבק שברי שופרות פסול ניקב וסתמו אם מעכב את התקיעה פסול ואם לאו כשר: [ז] התוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך הפיטם אם קול שופר שמע יצא ואם קול הברה שמע לא יצא... (משנה ראש השנה פרק ג, ב-ז)
¹³ ...מיו שהיה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא אף על פי שזה שמע וזה שמע זה כיון לבו זה לא כיון לבו: (משנה ראש השנה ז, ג)
¹⁴ והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק: (שמות יז, יא)
¹⁵ ויאמר יקוק אל-משה עשה לך שרף ושים אותו על-גס והיה כל-הנשור ורצה אותו וחי: (במדבר כא, ח)
¹⁶ והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וגומר (שמות יז) וכי ידיו של משה עשות מלחמה או שוברות מלחמה אלא לומר לך כל זמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדו את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים ואם לאו היו נופלים כיצא בדבר אתה אומר (במדבר כא) עשה לך שרף ושים אותו על גס והיה כל הנשור וראה אותו וחי וכי נחש ממת או נחש מחיה אלא בזמן שישאל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדו את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאים ואם לאו היו נימוקים... (משנה ראש השנה ג, ח)
¹⁷ ...חרש שוטה וקטן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן זה הכלל כל שאינו מחויב בדבר אינו מוציא את הרבים ידי חובתן: (משנה ראש השנה ג, ח)
¹⁸ והיה כאשר ירים משה ידו וכו' - משום דאיירי לעיל בכונת הלב, תנא נמי להך דאית בה בשעה שמכונים לבן לאביהם שבשמים הם מתגברים: (רע"ב ראש השנה ג, ח) והיה כאשר ירים וכו'. נקט לה הכא, לאשמעין פירושא דהך קרא, דהוה נמי משום כונת הלב: (תפארת ישראל ראש השנה ג, ח)

¹⁹ היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם: (משנה ברכות ב, א) \\ היה רוכב על החמור ירד ואם אינו יכול לירד יחזיר את פניו ואם אינו יכול להחזיר את פניו יכוין את לבו כנגד בית קדש הקדשים: היה יושב בספינה או בקרון או באסדה יכוין לבו כנגד בית קדש הקדשים: (משנה ברכות ד, ד-ה) \\ אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים כדי שיכוננו את לבם למקום אפילו המלך שואל בשלמו לא ישיבו ואפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק: (משנה ברכות ה, א)
²⁰ קראה סירוהו ומתנמנמ יצא היה כותבה דורשה ומגיהה אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא היתה כתובה בסם ובסיקרא ובקומוס ובקנקנתום על הנייר ועל הדפתרא לא יצא עד שתהא כתובה אשורית על הספר ובדיו: (משנה מגילה ב, ב)
²¹ אמר רבי כרוספדאי אמר רבי יוחנן: שלשה ספרים נפתחין בראש השנה, אחד של רשעים גמורין, ואחד של צדיקים גמורין, ואחד של בינוניים. צדיקים גמורין - נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, רשעים גמורין - נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה, בינוניים - תלוין ועומדין מראש השנה ועד יום הכפורים. זכו - נכתבין לחיים, לא זכו - נכתבין למיתה. (ראש השנה טז) \\ אמר רבי אבהו: אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך בראש השנה וביום הכפורים? - אמר להם: אפשר מלך יושב על סאת דין וספרי חיים וספרי מותים פתוחין לפניו - וישראל אומרים שירה? (ראש השנה לב)

serpent correctly then they would live, otherwise, they would perish. Similarly, the response to the hands of Moshe swayed the military fortunes of Bnei Yisrael and was decisive in whether they were victorious or defeated. Analogous to the serpent and the hands of Moshe, the individual's heeding or ignoring the Shofar's call will be critical to the outcome. "Since he heard the sound of the Shofar but ignored the warning, his bloodguilt shall be upon himself (**את קול השופר שמע ולא נזהר**) (דמו בו יהיה); had he taken the warning, he would have saved his life (**והוא נזהר נפשו מלט**)."

This underlying thematic connection might also be supported by the fact that Gemara derives the sound of the T'rua from the mother of the general Sisra.²² The Aramaic translation of the phrase Yom T'rua (יום תרועה) is Yom Y'bava (**יום יבבא**).²³ In Shirat D'vora it states that the mother of Sisra, awaiting her son's return from battle, anxiously gazed through the window and sobbed or cried (**ותיבב**), wondering what was causing the delay of her son's return.²⁴ Therefore, the sound of the T'rua must be similar to a sob or cry. Amazingly, the Aruch cites the practice to blow one hundred sounds on Rosh Hashana based on the fact that Sisra's mother cried one hundred cries.²⁵ The Gemara was simply utilizing the mother of Sisra to establish a literary parallel in order to determine the definition of the word Y'bava, but the Aruch's comment transforms Sisra's mother into being paradigmatic rather than simply a literary source. Many commentaries are perplexed by how anything fundamental with regards to the blowing of the Shofar could be learned from the mother of Sisra. So much so, that they suggest that there is a textual error in the Aruch and his comment should read Sara Imeinu rather than Sisra's mother.²⁶ In order to explain this phenomenon, Rav Elyashiv suggests that Sisra's mother is the paradigm of reproof for the complacent, overconfident individual.²⁷ The odds were heavily

stacked in her son's favor. He was leading a well-equipped professional and experienced army against a rag-tag hastily gathered militia. She had no cause to fear and every reason to believe that her son would once again be victorious and despite all that she cried because the fate of her son was on the line. Reformulating that slightly, Sisra's mother is the source for the "crying" of the shofar, the tool that warns of life and death repercussions, because she teaches that when life and death are in the balance there is no room for complacency or ignoring the call.

While this might be a compelling explanation for the thematic connection of this Mishna, it still leaves outstanding some of the issues raised with regards to the incompatibility of the Shofar with Rosh Hashana being a holiday with a celebratory undertone.

When Bnei Yisrael are making the difficult trek around the country of Edom, they lose their patience and begin to complain about their circumstance.²⁸ They lament God and Moshe's taking them out of Egypt to perish in a desert that lacks food and water and they are discontented with the heavenly Maan that God is providing them. God punishes them for their ingratitude by plaguing them with fiery serpents whose venomous bite kills many of the people. The incident stirs some remorse amongst the nation and upon realizing their errant ways they offer a mea culpa for their maligning of God and Moshe. They beseech Moshe to rid them of these deadly serpents. God instructs Moshe to construct a copper serpent and raise it on a standard so that anyone who is bitten can gaze at it and live. The Mishna in Rosh Hashana poses the obvious question as to how does looking at a serpent rectify the situation? The answer it suggests is that the copper serpent was simply a prop or a medium to encourage a change in heart – if they

²² והתניא: שיעור תקיעה כתרועה! - אמר אביי: תנא דידן קא חשיב תקיעה דכולהו בבי, ותרועות דכולהו בבי. תנא ברא - קא חשיב חד בבא, ותו לא. שיעור תרועה כשולש יבבות. והתניא: שיעור תרועה כשולשה שברים! - אמר אביי: בהא ודאי פליגי, דכתיב יום תרועה יהיה לכם, ומתרגמינן: יום יבבא יהא לכוון. וכתיב באימיה דסיסרא בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא. מר סבר: גנחוי גנח, ומר סבר: ילולי יליל. (ראש השנה לג:)

²³ וברחא שביעאה בחד לירחא מערע קדישי יהי לכוון כל עבידת פולחן לא תעבדון יום יבבא יהי לכוון: (תרגום אונקלוס במדבר כט, א)

²⁴ בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא בעד האשגב מדוע בשש רכבו לבוא מדוע אחריו פעמי מרכבותיו: חקמות שרותיה תענינה אף-היא תשיב אמריה לה: הלא ימצאו יחלקו שלל רחם רחמתיים לראש גבר שלל צבעים לסיסרא שלל צבעים רקמתים צבע רקמתים לצוארי שלל: (שופטים ה, כח-ל)

²⁵ ספר הערוך ערך ערב א ... ובערוך פי' שהיו עושין כן שפי' בערך ערב דהלן דמחמרי ועבדי שלשים כדיבתין ושלשים בלחש ושלשים על הסדר כנגד מאה פעיות דפעיא אימיה דסיסרא ואלין עשרה אינון כשגומרין כל התפלה קול תקיעא דיחידאי מיתבעי למיהו עשרה תשר"ת תש"ת תר"ת והם מאה... (תוד"ה שיעור תרועה ראש השנה לג:)

²⁶ אבודרהם סדר תפילת ראש השנה ע"פ פרקי דרבי אליעזר פרק לב: ... לשבא אברהם מהר המורה: הרה אפו של שמאל [נא: שטון], שראה שלא עלתה בידו תאות לבו לבטל קרבנו של אברהם. מה עשה, הלך ואמר לשרה, אי שרה לא שמעת מה שנעשה בעולם, אמרה לו לא, אמר לה לקח אישך הזקן לנער ליצחק והקריבו לעולה, והנער בוקה ומילל שלא יכל להנצל. מיד התחילה בוקה ומיללת. בכתה שלש בכיות כנגד שלש תקיעות, www.swdaf.com

שלש יללות כנגד שלש יבבות, ופרחה נשמתה ומתה... \\ תורה שלימה חיי שרה כג, ז' ובש"ת דברי מנחם לרב מנחם כשר חלק א סימן יב)

²⁷ צ"ב מה ענין מנין תקיעות של ר"ה לפעיות של אמה דסיסרא. וע"ד המוסר י"ל בזה, שיש בזה לעורר נדמים שגם מי שמרגיש בעצמו בטוח ביום הדין (אם מצד מצבו הגשמי וענינו בעוה"ז אם מצד מצבו הרוחני שבטוח ברכותיו), עליו ללמוד ק"ו מאמיה דסיסרא, שוודאי מצד דרך הטבע לא היה לה לפחד ולירא כלל, שהרי לסיסרא היה תשע מאות רכב ברזל, וגם חזין דישועת ישראל היתה שלא כדרך הטבע, כמו שנאמר מן השמים נלחמו הכוכבים ממסלותם וגו', הרי דבצד דרך הטבע והמזלות היה לה לבטוח בנצחונם של סיסרא, ומ"מ יבבה מאה פעיות, הרי שכל"כ היתה חרידה לגורל בנה, וכמו שבאמת היה שנפל שדוד, ומזה יש להתעורר כמה צריך כל אחד ואחד להיות חרד ביום הדין, גם מי שנדמה לו שיש לו על מה לסמוך ולבטוח. (ר' יוסף שלום אלישיב בהערותיו למסכת ראש השנה?)

²⁸ ויסלנו מהר ההר דרך ים-סוף לסבב את-ארץ אדום ותקרח גפשי-העם בדרך: וידבר העם באלהים ובמשה למה העלינונו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלקל: וישלח יקח בעם את הנחשים השרפים וינשכו את-העם וימת עם-רב מישראל: ויבא העם אל משה ויאמרו חטאנו כי-ידברנו ביקול ונבך התפלל אל-יקוק ויסר מעלינו את-הנחש ויתפלל משה בעד העם: ויאמר יקוק אל-משה עשה לך שרף ושים אותו על-יגס והיה כל-הנשוק ויראה אותו וחי: ועש משה נחש נחשת וישמהו על-היגס והיה אם-נשך הנחש את-איש והגיט אל-נחש הנחשת וחי: (במדבר כד, ט-ט)

“turned their eyes upward and subjected their hearts to their Father in Heaven, they were healed.” My brother-in-law²⁹ pointed out the absurdity of utilizing a copper (נְחֹשֶׁת) serpent (נָח) to stave off the effects of being bitten by a venomous serpent. Looking at a serpent would have likely been the last thing any afflicted person would have wanted to see. Moreover, it made no sense, it was completely irrational. There was no natural or logical explanation for how it could work to bring this venomously afflicted person into remission. But that was exactly the point, the less sense it made, the more suited it was to effectuate the proper reaction. The inescapable conclusion of being met with this paradox was to realize that the serpent had no bearing on the outcome since how could the snake that killed be the same snake that healed (וכי נחש ממת או נחש מחיה); it must be that life and death were solely in the hands of the Almighty and therefore they “turned their eyes upward and subjected their hearts to their Father in Heaven, [and] they were healed.” Inherently, the incongruity of the symbol served to precipitate the desired result.

One could likely extrapolate this concept to the hands of Moshe in the battle with Amalek.³⁰ Bnei Yisrael, descendants of Yaakov, were subjected to an unprovoked attack by Amalek, descendants of Eisav. Yitzchak, the father of Yaakov and Eisav, had inadvertently and presciently indicated the strengths of each of his children when he, flummoxed by Yaakov's attempt to secure the first-born's blessing, blurts out, “the voice is the voice of Yaakov and the hands are the hands of Eisav.”³¹ The strength of Eisav and his descendants lay in their hands.³² One could easily imagine the nation of Amalek entering into the battle with their heritage on display, a flag emblazoned with their national symbol of hands. With Bnei Yisrael under attack, Moshe ascends the adjacent mountain with Aharon and Chur in tow and proceeds, with their assistance, to raise his hands heavenward. “And it was when Moshe held up his hand, then Yisrael prevailed and when he lowered his hands, Amalek prevailed.”¹⁴ The Tosafot Yom Tov suggests that

Moshe's raised hands were as if he were pointing upwards to direct the people's hearts heavenward.³³ That explanation is much more circumspect when it comes to the copper snake which the Mishna places in the same category. Therefore, it would seem that the explanation for his behavior might be just the opposite. When Moshe raised his hands, it was the equivalent of raising the enemy's flag on the adjacent mountain. Paradoxically, Moshe was displaying to Bnei Yisrael the enemy (וְהַיְדִים יְדֵי עֵשָׂו) they were battling. But once again, that was exactly the point; it made no sense. The irrationality of the situation produced the self-reflective query, “Do the hands of Moshe make or break the war?” If one looks carefully, in the story of Amalek, the word “hand/s (יְדִים)” appears seven times, all in reference to God, Bnei Yisrael and Moshe. How could the symbol of the enemy be the source of strength and salvation? The answer is that the incompatibility was intentional; the absurd dissonance would force Bnei Yisrael to realize that the outcome of the battle, life and death, was not in the hands of Moshe or the hands of Amalek, but rather solely in the hands of the Almighty and therefore they “turned their eyes upward and subjected their hearts to their Father in Heaven, [and] they prevailed.”

The Shofar is predominantly a tool of war. It might be the appropriate instrument or wake-up call prior to the Day of Judgment, but to bring such a tool into the courtroom on the Day of Judgment is inconceivable. In the modern parlance, to sound an air-raid siren or fire a warning shot or flare in a courtroom would be wholly inappropriate. But that is exactly the message of the Shofar. It is so incongruous with the day that it is patently obvious that blowing the Shofar will not ensure victory on the Day of Judgment. How could a military tool of life and death be the instrument of the day of life and death? It is as if it is written in the Mishna, “Does the sound of the shofar make or break the judgment, determine life or death?” The Shofar belongs on the battlefield not in the house of God or in the sanctuary of prayer. That dissonance is so shocking that it forces the person to reassess

²⁹ הרב מנחם חריש

³⁰ וַיִּבֶא עַמְלֵק וַיִּלָּחֶם עִם-יִשְׂרָאֵל בְּרִפְיָדָם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה: הוֹשִׁעַ בְּחַרְלֹנוּ אֲנָשִׁים וַיִּבֶא הַלָּחֶם בְּעַמְלֵק מִחָר אֲנֹכִי נִצַּב עַל-רֹאשׁ הַגְּבֻעָה וַיִּמְטֵה הָאֱלֹקִים בְּיָדִי: וַיַּעַשׂ הַיְהוָה כְּאֲשֶׁר אָמַר-לוֹ מֹשֶׁה לְהִלָּחֶם בְּעַמְלֵק וַיִּמְשָׁה אֶהָרָן וְחֹזֵר עָלָיו רֹאשׁ הַגְּבֻעָה: וְהָיָה כְּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדָו וַיִּגְבֵּר יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יִנְיִחַ יָדָו וַיִּגְבֵּר עַמְלֵק: וַיִּדִּי מֹשֶׁה כְּבָדִים וַיִּקְחוּ-אֶבֶן עִשָׂו תַּחְתָּיו וַיִּשָּׁב עָלֶיהָ וְאֶהָרָן וְחֹזֵר תַּמְכֹּנוּ בְּיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד-כֹּא הַשָּׁמַשׁ: וַיַּחֲלֵשׁ הַיְהוָה אֶת-עַמְלֵק וְאֶת-עַמּוֹ לְפָנֵי-חָרָב: וַיֹּאמֶר יְקֹנֵק אֶל-מֹשֶׁה כָּלֵב זָאת זָכְרוֹן בַּסֶּפֶר וְשִׁים בְּאָזְנִי: הַיְהוָה אֶמְחָה אֶת-זָכְרְךָ עַמְלֵק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: וַיִּבֶן מֹשֶׁה מַזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְקֹנֵק נָסִי: וַיֹּאמֶר כִּי-יָדַעַל-גִּס קָה מִלְחָמָה לִּיקְנֵק בְּעַמְלֵק מִדָּר דָּר: (שמות יז, טו-טז)

³¹ וַיִּגָּשׁ יַעֲקֹב אֶל-יִצְחָק אָבִיו וַיִּמְשָׁהוּ: וַיֹּאמֶר הֲקֵל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיְדִים יְדֵי עֵשָׂו: (בראשית כז, כב)
³² וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל יִצְחָק וְגו' הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב, הַא קוֹל דְּקַל חַכִּים וַיְדִיחַ דְּמַשְׁלִיחִין מִיְתִין, ד"א הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב אֵין יַעֲקֹב שׁוֹלֵט אֵלָא בְּקוֹלוֹ הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיְדִים יְדֵי עֵשָׂו אֵין עֵשָׂו שׁוֹלֵט

אֵלָא בְּיָדִים, ד"א הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב, א"ר פְּנַחֵס קוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב מְכַנִּים וְהַיְדִים יְדֵי עֵשָׂו מְרַמְזִין לֵיהּ וְהוּא אֵתִי, ד"א הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב, א"ר בְּרִכְיָה בִּשְׁעָה שִׁיעֵקֵב מְרַכִּין בְּקוֹלוֹ יְדֵי עֵשָׂו שׁוֹלֵטוֹ, דְּכֹתִיב (שְׁמוֹת טז) וַיִּלּוֹנוּ כָל הָעֵדָה וַיִּבֶא עַמְלֵק, וּבִשְׁעָה שְׁהוּא מְצַפֵּף בְּקוֹלוֹ אֵין הַיְדִים יְדֵי עֵשָׂו שׁוֹלֵטוֹ... (בְּרֵאשִׁית רַבָּה תוֹלְדוֹת סה, כ)
³³ אֵלָא לומר לך כִּי זְמַן שְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל מְסַתְכִלִים כְּלָפִי מַעֲלָה וְכו' - יִתְכֵן בְּעֵינֵי שְׁהִיתָה הַרְמַת יְדָיו שֶׁל מֹשֶׁה רַבִּינוּ ע"ה הוֹרָאָה לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיסְתַּכְלוּ כְּלָפִי מַעֲלָה וְיִשְׁעַבְדוּ לְבֵם לְשִׁמִּים כַּעֲשֵׂי הוֹרָאָה הַנַּחֵשׁ שַׁעַל הַנֶּס כְּבַסְמוֹךְ כִּי לֹא יִכְשַׁר לְפָרֵשׁ שְׁמֵהּ הִיָּה שְׁלוּחַם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְכַשְׁהֵרִים יָדוּ וְהִסְתַּכְלוּ כְּלָפִי מַעֲלָה וְשַׁעַבְדוּ כו' הוּי בְּמַקּוֹם כָּל יִשְׂרָאֵל וְאֵם הִנִּיחַ יְדָו לֹא עַבְדוּ נַפְשׁוֹ לְשִׁמִּים שְׁזָה לֹא יַצְדֵּק לומר עַל אַדוֹן הַנְּבִיאִים ע"ה אֵבֵל בְּרַבּוּב עִם הַדְרַת הַמֶּלֶךְ ה' צְבָאוֹת ב"ה לֹא יִהְיֶה כִּי אֵם ע"ה הוֹרָאָה. זֶה יִתְכֵן מֵאֵד. וְהַעֲד הַנֶּאֱמָן נַחֵשׁ הַנַּחֵשׁת דְּבַסְמוֹךְ. וּלְפִי דְרָכִי יִתְכֵן מֵאֵד שְׁהִיָּה עוֹמֵד עַל הַגְּבֻעָה כְּטַעַם הַנַּחֵשׁ שַׁעַל הַנֶּס כְּדִי שִׁוְכְלוּ לְרֹאוֹתוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר רָאוּ כִּי הָרִים יְדוּ גַם הֵמָּה הִסְתַּכְלוּ וְכוּנוּ לְבֵם. וְלֹא כֵן כַּאֲשֶׁר הִנִּיחַ יְדָו: (תּוֹסֵפוֹת יוֹם טוֹב רֹאשׁ הַשָּׁנָה ג, ח)

what is at stake and realize that the outcome of the day, life and death, are solely in God's hands "When a Shofar is sounded in a town, do the people not take alarm? Can misfortune come to a town, if God has not caused it?"⁷ The result is "when Bnei Yisrael hear the Shofar, they turn their eyes upward and subject their hearts to their Father in Heaven, [and] they prevail." That is why the Mishna that discusses the copper serpent and Moshe's hands is found in the Mishnayot in Rosh Hashana amongst the laws of the Shofar and not in Berachot or Megilla. Prayer and the reading of the Megilla require intent, but, unlike the Shofar, they are the appropriate means by which to accomplish their goals.

At the outset of the year, the message of the Shofar is to widen one's lens and realize the big picture. To understand, beginning with even the most basic of questions, such as life and death, everything is from God. The individual's fate, from the most fundamental to the minutest of issues, is solely in the hands of God. Therefore "when Bnei Yisrael hear the Shofar, they turn their eyes upward and subject their hearts to their Father in Heaven, [and] they prevail." One must then carry that lesson from Rosh Hashana to the remainder of the year; since everything is in God's hands, that which happens to the individual is a result of where their heart is and how it influences their behavior. This concept is succinctly captured in a story in the Gemara Berachot with regards to Rabbi Chanina ben Dosa.³⁴ There was a location where there was an Arvad (ערווד) that was injuring the people. They came and told Rabbi Chanina ben Dosa of the issue in order to solicit his help. He asked them to show him the burrow of the Arvad. They showed him its hole and he placed his heel over the mouth of the burrow. As it had successfully done many times prior, the Arvad emerged and attacked the intruder. Only this time, he bit Rabbi Chanina ben Dosa and died. The completely absurd and irrational happened; the Arvad's poisonous bite caused it to perish instead of its prey. At which point, Rabbi Chanina ben Dosa placed the Arvad over his shoulder and brought it to the Beit Midrash. He said to those assembled there, "See, my sons, it is not the Arvad that kills a person, rather transgression kills

a person." At that moment the Sages said, "Woe unto the person who comes into contact with an Arvad and woe unto the Arvad that comes into contact with Rabbi Chanina ben Dosa!"

Similar to the copper serpent and the hands of Moshe, the Shofar despite its incongruence with the day, still has symbolic meaning. The first blows of the Shofar are an unformed primal cry and engender a sense of raw emotion, anxiety and trepidation (see Parshat Behalotcha – Trumpets Abound).³⁵ They are undefined, frightening sounds which by default raise suspicion (Why is [there] such an uproar?)³ and fear (When a Shofar is sounded in a town, do the people not take alarm?).⁷ It is the well-known Shofar of war.³⁶ Simultaneously, it encapsulates and expresses the gravity of the moment as well as the shocking helplessness of those hearing its piercing sound and who are crying out for help. After the initial shock, with the proper intent and response, subjecting one's heart to their Father in Heaven, those sounds of war can then be shaped and transformed into meaningful constructive expressions. Humans have the unusual capacity to see beyond an object and its primary use and envision more complex associations (see Parshat Sh'lach – In the Eyes of the Beholder) which then, in the proper context, opens other avenues of expression for the Shofar. That is accomplished when the Shofar is blown together with the verses of Malchiyot, Zichronot and Shofarot.³⁷ With the individual's new found connection to God, the Pesukim allow one to experience the Shofar through a different prism. There is the Shofar of coronation, the jubilant and triumphant call (מלכיות); there is the Shofar of trials and tribulations, but difficulties that can be faced with a reassurance of God's help (זכרונות); then lastly, there is the Shofar of hope and redemption, unbridled exhilaration featuring God's unencumbered revelation (שופרות). On Rosh Hashana, if one honestly heeds and faces the cry of the Shofar of war, they will be able to experience and celebrate the song of the Shofar.

אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יִקְוֶה בְּאֹר פְּנִיךָ יְהוָה: ³⁸

Shabbat Shalom and Shana Tova

³⁴ תנו רבנן: מעשה במקום אחד שהיה ערווד והיה מזיק את הבריות, באו והודיעו לו לרבי חנינא בן דוסא. אמר להם: הראו לי את חורו! הראוהו את חורו, נתן עקבו על פי החור, יצא ונשכו ומת אותו ערווד. נטלו על כתפו והביאו לבית המדרש. אמר להם: ראו בני, אין ערווד ממית אלא החטא ממית. באותה שעה אמרו: אוי לו לאדם שפגע בו ערווד ואוי לו לערווד שפגע בו רבי חנינא בן דוסא. (ברכות לג.)

³⁵ מעי מעי אוחילה קירות לבי המה לי לבי לא אחריש כי קול שופר שמעת נפשי תרועת מלחמה: (ירמיהו ד, ט)

³⁶ הגידו ביהודה ובירושלים השמיעו ואמרו תקעו שופר בארץ קראו מלאו ואמרו האספו ונבואה אל ערי המבצר (ירמיהו ד, ה)

³⁷ סדר ברכות אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל מלכיות עמהן ואינו תוקע קדושת היום ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע עבודה והודאה וברכת כהנים דברי רבי יוחנן בן טורי אמר ליה רבי עקיבא אם אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר אלא אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל מלכיות עם קדושת היום ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע עבודה והודאה וברכת כהנים: (משנה ראש השנה ד, ה)

³⁸ תהלים פט, טז